

...

Pak jsem posunul lidi do minulých věků a oni utíkali před dinosaury nebo bojovali s římskými gladiátory a mnohem, mnohem víc. Při tom všem si všichni zachovali své nezávislé myšlení a chovali se v jiných úrovni reality podle svého charakteru a zvyklostí. Sál často vybuchoval smíchy. Srdečně jsem se se všemi zasmál i já.

(pozn. překl.: video záznam tohoto semináře je k nalezení zde:

http://archive.levashov.name/video/Levashov-video-00_1991.06.zip)

Předvídat reakce publika není ve skutečnosti možné a ani jsem se o to nesnažil. Díky tomu, že lidé dělali věci, které by mě ani nenapadly, vznikalo mnoho vtipných situací. Zkrátka, měl jsem naprostou pozornost publika a když jsem následně na někoho působil, vysvětloval jsem také, co se dělo ve skutečnosti! Na konci vystoupení jsem na všechny léčivě zapůsobil za doprovodu hudby Jean-Michel Jarrea. Použil jsem opět středně silný vliv, nastavený na středně vnímavého člověka, ale i tak se ukázalo, že pro několik účastníků byl příliš silný a takoví se „odpojili“, dostávajíc se do stavu mezi kómatem a klinickou smrtí. Můj vliv jednoduše „odfoukl“ jejich duchy z těl jako silný vítr shodí klobouk z hlavy. Sešel jsem dolů z pódia a všechny do jejich těl vrátil. Mé vystoupení skončilo až někdy okolo jedenácté večer a na hotel jsem se dostal kolem půlnoci. Byl jsem trochu unaven, ale velmi spokojen s řešením, které jsem našel, které mi dovolilo „nakrmit“ všechny tím, pro co si přišli a zároveň jim dát to, co jsem chtěl já – základy poznání a pochopení, že člověk je více než pouhé fyzické tělo. Také jsem měl v úmyslu sdělit, že člověk má síly, které zvířata jednoduše nemohou mít, že tyto síly jsou skutečné a nezapadají do konceptů, které lidem vnutili sociální parazité pro umožnění snadného ovládní.

Samozřejmě ne všichni rozuměli všemu a ti, kteří si mysleli, že rozuměli, se ve skutečnosti jen dotkli základů, ale byl to začátek probuzení a bylo to úžasné. Zvěsti o mých „divech“ se po Archangelsku zjevně roznesly, neboť příští večer bylo hlediště přeplněno. Vedl jsem představení podobným způsobem, snažíc se neopakovat, pokaždé jsem vynalézal nové varianty působení a nové „úkoly“ pro účastníky na pódium. Když jsem například přesunul člověka do minulosti, okolní realita pro něj zmizela a on se ocitl v realitě minulosti, jakoby propadl skrz, avšak všechno (a všichni) zůstalo stejné jako předtím. Pokud jsem přenesl několik osob současně, ocitli se všichni při plném vědomí se stejnou realitou, s vlastním vnímáním a individuálním chováním. Nevkládal jsem na ně ten či onen program chování, každý se choval podle svého porozumění a svobodné vůle. Zároveň všichni adekvátně vnímali, co se děje v realitě, ve které se nacházeli. Jestliže se objevili po boku dinosaurů, viděli je a slyšeli zvuky, které tato zvířata produkovala. Byli si vědomi vůní a dalších nuancí dané reality. Při tomto všem se všichni nacházeli a jednali ve stejné realitě, ne každý ve vlastní. Všechny detaily dané reality (z pohledů jednotlivých účastníků) souhlasily do nejmenších detailů, lišíc se jen úhly pohledu jednotlivých účastníků.

To znamená, že se přenesení do minulosti nacházeli na různých místech téže reality a proto pozorovali tytéž události, jen z různých pozic. Někdo viděl dinosaura napravo, někdo před sebou a někdo nalevo, apod. Rozdíl byl jenom v tomto, vše ostatní co viděli bylo stejné, jen pozorováno z různých míst. Proto byli jejich popisy, akce a reakce na probíhající děje velmi v souladu. A soulad sahal až do nejmenších detailů. Co je zajímavé – nejprve jsem skupinu přenesl do minulosti a teprve poté se jich zeptal, kde jsou a co vidí. To

dokazuje, že jsem je předem nenaladil na jednu a tu samou „vlnu“. Ale nejzajímavější bylo, že jsem sám předem nevěděl, co v daném místě, do kterého jsem je přesunul, uvidí. Je to podobné situaci kdy osoba žije v domě vedle cesty, ví, že když se podívá z okna, uvidí pravděpodobně auta, ale dokud se nepodívá, neví, jak mnoho aut na cestě v daný moment bude, jakou budou mít značku, barvu atd.

Stejná situace nastává u přesunů do minulost – otevírám „okno do minulosti“ ale nevím, co osoba skrze toto okno uvidí. Mám jistotu jen v tom, že pokud jsem udělal vše správně, uvidí dinosary a ne vyhynulé obojživelníky. A pokud by přece jen uviděla obojživelníky, znamenalo by to jen, že jsem minul epochu, nic více. Ale nikdy jsem „nemínil“ a lidé se vždy dostali přesně do té epochy, kterou jsem jim slíbil. Je téměř nemožné popsat, co se na pódiu dělo. Různí lidé reagovali na jednu a tu samou situaci různě. Když spatřili živého dinosaura, někdo se pomalu sesunul k podlaze, někdo zkameněl s otevřenými ústy, jiný se začal pomalu sunout do bezpečné vzdálenosti a někdo začal naopak co nejrychleji utíkat pryč. Když byl dinosaur znehybněn, mnozí se na něj dále dívali se skutečným strachem a byli připraveni vzít v kterýkoliv moment bez zaváhání nohy na ramena. Ale jiní přistoupili k nehybné hlavě, a pokoušeli se mu otevřít tlamu, aby se podívali do chřtánu tohoto „milého“ zvířete! Velmi zajímavé bylo, že mnoho lidí v nové realitě začalo jednat vcelku nezávisle, bez jakékoliv kontroly nebo korekcí z mé strany. Mnoho věcí se odehrávalo na úrovni reflexů. Když například člověk zápasil s římským gladiátorem v aréně (amfiteátru), vyhýbal se instinktivně úderům přesně stejným způsobem, jako ve skutečném boji. Je jednoduše nemožné něco takového sehrát, což znamená jedinou věc – boj byl skutečný.

Bojovník viděl svého nepřítele způsobem, jako vidí boxer soupeře v ringu, ale zbytek publika, který do této reality nebyl přesunut, viděl jen jednoho muže. Pro publikum byla situace velmi komická – muž rozdával a vyhýbal se úderům, uskakoval do stran, atd., a ... přitom tam nikdo „druhý“ nebyl. Když konečně uspěl v knokautování starověkého bojovníka, ostatní odvěkli bezvládné tělo do rohu, kde se ho pokoušeli přivést k životu poléváním vodou a políčkováním.

Publikum vybuchlo smíchy, když se několika chlapíkům nepodařilo projít přes cihlovou stěnu, kterou jsem pro ně vytvořil, a neúspěšně se pokusili protáhnout úzkou stěrbinou. Opřeli se do stěny, jako by to byla úplně normální cihlová zeď a nic se nestalo, nedostali se ani o centimetr dále, a na rukou se jim objevil otláčený vzor, jako by se objevil každému, kdo se dlaněmi opírá do cihlové zdi. Ale zde žádná cihlová zeď nestála a pro publikum tyto pokusy vypadaly velmi komicky. Všechny demonstrace jsem doprovázel vysvětleními, pokoušejíc se probudit lidi ze „spánku“ a ukázat jim, o kolik je ve skutečnosti pravá realita bohatší a zářivější, než jsou ji zvyklí nebo schopní vnímat.

Každý večer bylo na pódiu mnoho skleněných nádob s vodou. Během mého několikahodinového vystoupení se voda nabíla. Vše, co se na pódiu dělo, včetně mého vlivu, když jsem prováděl transformace mozku, bylo do vody „zaznamenáno“. Mělo to naprosto neočekávané vyústění, o kterém jsem se dozvěděl při své druhé návštěvě Archangelsku. Ale o tom povím později, nyní jsem se každý večer vracel k přeplněnému sálu. Čas od času během mého léčivého působení na celý sál někdo „odletěl“ z těla a musel jsem dotyčně „letce“ vracet zpět. Obvykle jsem za „letcem“ přišel a rychle ho navrátil do těla. Nabyl vědomí a já přešel k dalšímu „letci“. Ale jednou se stalo něco neočekávaného. Navracel jsem do těla jednu „letkyni“, asi dvacetiletou dívku, která podle zevnějšku neměla vysoké vzdělání ani odpovídající zájmy. Jako obvykle jsem navrátil ducha zpět do jejího těla. Probudila se a dokonce otevřela oči, takže jsem přešel k dalšímu, ale jakmile jsem

udělal pár kroků, vrátila se do předchozího stavu. Pomyslel jsem si, že jsem jejího ducha po podstoupené zátěži dostatečně neukotvil do těla a znovu proceduru opakoval. A opět stačilo, abych se od ní trochu vzdálil a její duch znovu „vyskočil“ z těla. Opět jsem s „uličnickým“ duchem proceduru zopakoval, tentokrát ještě pozorněji, ale výsledek byl stále stejný. Když se to opakovalo třikrát, pokusil jsem se zjistit, co se vlastně dělo.

Navázal jsem s dívčíným duchem telepatický kontakt a dozvěděl se důvod jeho zvláštního chování. Její duch se do fyzického těla vrátit NECHTĚL. Duch mi řekl: „Jsem tak vděčný, že jste mě z toho hloupého těla osvobodil!“ Pravděpodobně se do genetiky této dívky dostal ženský duch velmi vysokého stupně vývoje a z nějakých důvodů NEBYL schopen svá těla správně vyvinout, žijíc ve fyzickém těle jako ve vězení! Tento druh věcí se také může dít, jak vyšlo najevo, a bohužel to nejsou vzácné výjimky. Toto bylo mé první setkání s podobným případem. Když jsem porozuměl důvodům pro toto podivné chování, informoval jsem předčasně radujícího se ducha, že to bylo jeho tělo, takže by se měl pokusit vyvíjet směrem vzhůru v něm, vyvíjet se v těle, do kterého vstoupil. Vrátil jsem jí do těla a zablokoval možnost opět „vyskočit“ ven.

Doufám že s určitou pomocí z mé strany byl dívčín duch schopen začít se vyvíjet v jejím fyzickém těle správným směrem, a dostat se ze slepé uličky. Když jsem to udělal, vše se dalo do pořádku, dívčín duch už z těla „nevyskakoval“ a mohl jsem se konečně přesunout k dalším „letcům“. Takto vzdorného ducha jsem od té doby už nikdy nepotkal.

Po představení se na mne obvykle obracelo mnoho lidí s prosbami o pomoc v osobních záležitostech, ale nebylo fyzicky možné věnovat se všem. Věnoval jsem se proto jen lidem s malými dětmi, se kterými jsem pracoval individuálně. Umisťoval jsem vymístěné kyčelní klouby na jejich místo, nejprve „opravujíc“ tvar pánve, odstraňoval jsem hrby, atd. Nastal i jeden kuriózní případ.

Bylo tam dítě, které na jedné ruce nemělo vyvinuté prsty. Začal jsem působit a položil se jeho ručku na mou dlaň. Během pár minut se přímo před našimi zraky jeho prsty začaly hýbat a růst! Vše se odehrávalo téměř jako v naučném filmu, který ukazuje růst kořenů, kdy to, co se normálně děje několik týdnů je ve filmu ukázáno v několika minutách. Něco takového se dělo s tímto dítětem – jeho prsty se prodlužovaly přímo před našima očima. Matka ho přivedla pouze jednou. Nejspíše se toho, čeho byla svědkem, zalekla. Neměl jsem příležitost pracovat s ním více, ale doufám, že mnou nastartovaný růst prstů správně pokračoval a nezastavil se.

Každý večer přicházelo více a více lidí, hlediště bylo nabito k prasknutí. Šňůra vystoupení však netrvala věčně a přišel poslední den. V hledišti již nebyli žádní neteční lidé; všechny tři kategorie (dříve zmíněné) prošly proměnou. Měl jsem radost, že jsem uspěl v probuzení lidí. Všichni se mne ptali, kdy budu v Archangelsku příště a zda otevřu svou školu. Každý chtěl vědět, zda a kdy se to stane.

Po posledním vystoupení za mnou přišel starý pán, řekl, že má mimosmyslové schopnosti a že mne přišel varovat, protože mi hrozí velké nebezpečí – smrtelná autonehoda. Poděkoval jsem mu za jeho starost a řekl, že se není čeho obávat, že všechno bude v pořádku. Jeho reakce byla zábavná. Myslel si, že ho mám za blázna, a proto takto reagují. Nepřestával mě přesvědčovat a řekl, že spolupracuje s policií, pomáhá s hledáním zmizelých či zavražděných osob a že má mnoho úspěchů policií potvrzených. Snažil se mě přesvědčit, ať jeho slovům věnuji pozornost; že nebyl šílený a jeho vize budoucnosti ho nikdy nezklamaly. Pozorně jsem ho vyslechl, opět mu poděkoval za jeho starost o mé zdraví

a zopakoval mu, že se o mě nemusí strachovat, že všechno bude v pořádku. Myslím, že si tento člověk nedokázal uvědomit, že jsem o úkladech na můj život věděl, několik jich přežil a že další pokus KGB zneutralizují, stejně jako jsem zneutralizoval všechny předchozí.

Toho člověka pravděpodobně nikdy nenapadlo, že někdo může měnit svou budoucnost (osud), ovlivňovat ji a dokonce neutralizovat akce tajných služeb. Z mnoha důvodů má mnoho lidí velké těžkosti si něco takového představit. Nepokoušel jsem se ho přesvědčovat, že budu v pořádku, protože si byl naprosto jistý, že zemřu! To se nestalo, ačkoliv pokusy zbavit modrou planetu Zemi mé přítomnosti pokračovaly. Podařilo se mi nicméně všechny úspěšně zablokovat, a tento fakt nezapadal do „mozaiky světa“, jakou měli téměř všichni v hlavách. Nu, co jsem mohl dělat? Musel jsem zklamat určité jedince a dokázat, že většina nemá vždy pravdu! Navíc se plete velmi často! Jeden člověk může mít pravdu a všichni ostatní se můžou plést, pokud tento jeden zná něco, co všichni ostatní neví, nebo je schopen dělat něco, co ostatní ne. Není to otázka přebujelé pýchy, ale jednoduše to, že tato osoba pravděpodobně objevila „kouzelné slovo“, které jí dovolilo otevřít „dveře“ pohádkové „jeskyně“ s magickými schopnostmi a dosáhnout osvícení jeho vědomí skrze vědění...

Celkově jsem byl s výsledky mých vystoupení spokojen. Čekalo mě však neočekávané překvapení. Když jsem dorazil na účetní oddělení, abych si vyzvedl peníze za vystoupení, podle jejich faktur to vypadalo, že hala byla poloprázdná a všechny poplatky za pronájem haly a další věci, spojené s vystoupením, byly strženy z mého podílu. Také se nikdo nechystal uhradit mi výdaje za cestu a hotel, přičemž z podílu organizátorů nebyl ubrán ani jediný rubl. Rozhodl jsem se situaci trochu vyjasnit a řekl, že ačkoliv jsem teoretický fyzik, neznamená to, že nevím nic o financích. Řekl jsem, že mi byl na Charkovské univerzitě nabídnut titul z ekonomie, který jsem odmítl jen proto, že bych musel absolvovat nějaké zkoušky navíc, v předmětech, které se na radiofyzické fakultě neučily (nyní mě moje lenost a nepředvídavost mrzí). Načež jsem je informoval, že z „nějakého“ důvodu „popletli“ hrubý příjem a zisk. Měli strhnout všechny výdaje, včetně mých, z hrubého příjmu a teprve poté rozdělit čistý zisk, jak to bylo dohodnuto: a že to, co udělali, bylo jednoduše drzé. Rozdělili hrubý příjem, údajně podle dohody, a poté strhli všechny poplaty z mého podílu, což byl striktně řečeno podvod, machinace. Hlediště bylo mimoto prázdné jen první den a ostatní dny bylo přeplněno, lidé si dokonce přinášeli vlastní židle. Mám to vše nahráno na videokazetě. Má vysvětlení jim příliš po chuti nebyla. Rasskazov se mě pokusil přesvědčit, že to bylo jednoduše nedorozumění a že se to již víckrát nestane, že on osobně a všichni občané Archangelska budou rádi, pokud má vystoupení znovu uvidí, stejně jako budou rádi, pokud budou moci podstoupit kurz podle mého systému! Slíbil jsem, že se vrátím a odjel do Moskvy.

Fenomén na který jsem narazil se nazývá „kreativní účetnictví“, jak jsem zjistil později. Do oficiálních záznamů jsou zapsána jiná data než do „jiných“ záznamů. Ukazovali například polovinu nebo dokonce čtvrtinu prodaných lístků, když ve skutečnosti byla hala plná. Obvykle se to dělá za účelem snížení daní (takzvané dvojí účetnictví). Rozdíl mezi „černou“ a „bílou“ knihou byl rozdělen mezi účastníky finančního podvodu. Jen v mém případě se stala celkem jiná věc, platil jsem všechno za všechny, organizátoři si celý rozdíl nechali pro sebe a ani mne o tom nevarovali.

Ale nemrzí mě to. Nejdůležitější byl pro mne fakt, že jsem v tomto podvodu neměl žádný podíl. Nebyl pro mne důležitý „med“, ale lidé, kteří se začali probouzet z dlouhého spánku. To byla hlavní odměna za mou práci. Má duše se radovala, když jsem viděl živé a jiskřící oči přihlížejcích. Naneštěstí hodně lidí se rychle nadchne a stejně rychle z nich

nadšení vyprchá, protože probuzený člověk musí jednat v souladu se svým svědomím a ctí a to je velmi často nevýhodné a přináší to problémy – protože to může vést k utrpení, ztrátě zaměstnání, zruinování kariéry apod. Mnoho lidí (nicméně ne všichni) na to nebylo připraveno. Typická malomyslná filozofie – je lepší opět usnout a mít „krásné sny“, protože realita je tak ošklivá.. Ale spáči by měli vědět, že když člověk umrzá, začíná cítit teplo a má krásné sny, ale tyto sny jsou sny blížící se smrti. Takže by si spáči měli rozvzpomenout, že se jejich „krásné sny“ mohou velmi rychle proměnit ve sny „umrzlých“. Není tedy lepší se probudit, i s rizikem „omrzlin“, a začít jednat s pochopením faktu, že je možno mnoho změnit, možná dokonce vše?!

Mnoho lidí dává přednost tomu, aby všechnu dřinu a neoceněnou práci udělal někdo jiný, a někdy i riskantní práci, a jestliže to bude fungovat, jsou připraveni přidat se k vítězi. Naši nepřátelé se pokusili vytvořit přesně tento spotřebitelský, malomyslný přístup. K mé radosti jsou však i takoví, kteří nejsou lhotejní, nebojí se vystoupit za správnou věc bez přemýšlení, zda jim to přinese potíže či ne. Zatímco se zbytek lidí teprve začínal probouzet, pokračovat jsem v osamoceném boji. Již na mne však čekal nový zvrat osudu a příchod věrného spolubojovníka...

30. Moskevské „prázdniny“

Vrátil jsem se z Archangelska do Moskvy. Během mé nepřítomnosti se v Moskvě nic zajímavého nestalo. Život města a jeho obyvatel nadále proudil obvyklým způsobem. Ačkoli některé změny byly přeci jen pozorovatelné.

V roce 1991 v Moskvě bylo možné pozorovat pro Moskvu dříve atypické situace, ale dobře známé ve zbytku Ruska. Regály v obchodech se vyprazdňovaly mílovými kroky. Jestliže dříve v Moskvě byly pozorovány fronty kvůli nedostatku některého zboží a v podstatě tam byli návštěvníci z regionu a okolí, kteří do Moskvy přijížděli speciálně na nákup potravin a jiného zboží, pak v létě roku 1991 stále více a více ve frontách postávali sami Moskvané a fronty nebyly jen v centru Moskvy, ale také v oblastech, kde dříve návštěvníci nikdy nenakupovali.

Pro jakékoliv komodity se muselo stát ve frontách nebo koupit bez front na trzích, na kterých ale byly ceny pro drtivou většinu lidí vysoké. Takže jsem se setkal v Moskvě všude s frontami. Po návratu do hlavního města jsem pokračoval v běžných záležitostech, pracoval s lidmi přímo a po telefonu. Potkával jsem se se zajímavými lidmi, kteří hledali odpovědi na své otázky.

Všechno ubíhalo pro mě obvyklým způsobem, což by ale pro mnohé bylo neuvěřitelné, dokonce i dle měřítek Moskvy. Krátce po mém návratu z Archangelska se vrátila z Litvy i Světlana. Přivezla dárky z Litvy, především litevské masné výrobky, které byly neuvěřitelně chutné. Tyto litevské uzeniny pro mě byly velkým překvapením. V obchodech v Rusku se nic takového neprodávalo a dokonce i na tržnicích se jen málo kde dalo najít něco podobného.

Jak mi vysvětlila Světlana, v Litvě měli v každém městě své recepty na uzeniny. Každý mistr má také svá tajemství. Litva vyrábí hodně masných výrobků, ale většina z nich byla vyvážena ... do zahraničí. Občané v Sovětském svazu (s výjimkou samotné Litvy) měli jíst "klobásy", ve kterých prakticky nic z masa, kromě názvu, nebylo. Na druhou stranu šly do

zahraničí vlaky vysoce kvalitních masných výrobků. Sovětský lid musel jíst téměř čistý škrob v nejlepším případě, ale všichni za "horami" mohli jíst dobře!

Obecně byl v Sovětském svazu velmi zvláštní vztah k vlastním občanům. Jakýkoliv cizí návštěvník tady se cítil jako král, i když v jeho vlasti mohl být jen učitel nebo „kovboj“, ale v Sovětském svazu, tam byl téměř Bohem. Před každým cizincem podlézali, byly speciální obchody, restaurace, hotely, kde obyčejný sovětský člověk nesměl stát ani na prahu. Nikdy jsem jinde na světě nic podobného neviděl.

Do roku 1991 jsem cestoval do Maďarska a byl v jižním Německu a později v USA, ale nic takového jsem nikde jinde neviděl. Ve všech ostatních zemích světa dostávali výhodu v první řadě vlastní občané a všichni návštěvníci jsou považováni pouze za možný zdroj příjmů. Žádná země na světě nebyla taková, že její občan nemohl vstoupit do restaurace, obchodu atd., a hosté mohli vstoupit bez problémů jen proto, že pochází z jiné země.

Sovětské úřady takové pohrdání pro své občany měly a tím ukazovaly svou skutečnou povahu. Občané obrovské země byli považováni za otroky ve své vlastní zemi, i když nám všem vtloukali do hlavy už od dětství, že vše je právě naopak. Hloubku pokrytectví lze chápat pouze po návštěvě jiné země, když člověk na vlastní oči vidí, jak se v jiných zemích úřady chovají ke svým. Pro ně je občan osoba a návštěvník něco jako druhá či třetí třída, v závislosti od toho, z které země osoba pochází. Tento bestiální postoj vůči vlastním občanům byl možný jen v SSSR, nikde jinde. Ale nebudu se rozptylovat ...

Když se Světlana vrátila z Litvy, začala se u mne prakticky každý den objevovat. Svět Velkého Kosmu, který jsem pro ni otevřel, se stal její "drogou" - táhlo jí to ke hvězdám víc a víc. Stalo to smyslem jejího života. Ale takový vývoj událostí se nelíbil některým silám, dokonce docela pozemským, nikoliv mystickým nebo z jiného světa, jak by si někteří mohli myslet.

Několik velmi vlivných lidí v sovětském systému a mající zájem o lidi se silnými parapsychickými schopnostmi, jako tomu bylo v případě Světlany, ji již dávno pozorovalo. Když se dozvěděli, že byla v "kontaktu" se mnou a nemá v úmyslu zapomenout to, co se ode mne naučila, začali ji otevřeně pronásledovat. Obtěžování bylo velmi reálné a na všech úrovních.

"Přítelkyně" Světlany, která jí nazývala svou drahou sestrou, "z nějakého důvodu" nasypala jed do nápoje, který Světlaně sama přinesla a tímto jí vyjádřila vděčnost za všechny dobré věci, které pro ni Světlana udělala. Velmi zajímavý způsob, jak vyjádřit svou "vděčnost", že?!

Světlana mi volala, že je v hrozném stavu, že je doslova naruby z "vděčnosti" "přítelkyně". Stalo se to docela pozdě večer a jakmile mi Světlana volala, okamžitě jsem za ní jel do hotelu. Tehdy byla v pokoji hotelu "Kyjev", který byl v blízkosti Kyjevského vlakového nádraží. Silnice byla téměř prázdná a asi za půl hodiny jsem byl u ní.

Přijel jsem v pravý čas. Jed zatím nestihl udělat svou špinavou práci. Dost možná, že Světlaně pomohlo také to, že jsem s ní již hodně pracoval a také se mi v ní podařilo mnohé změnit. Když jsem přijel, byla naživu a okamžitě jsem začal s odstraňováním jedu v těle a opravováním toho, co jed již způsobil. Po chvíli mé práce bylo Světlaně lépe, silné bolesti, které ji zkroutily do klubíčka, zmizely a navracela se jí zdravější barva, ačkoliv zůstávala stále bledá.

Navrhl jsem jí, aby se pokusila usnout. Ujistil jsem se, že se vše zdá v pořádku a odjel zpátky k sobě. Ráno jsme si telefonovali a nezjistil jsem žádné následky pro její zdraví.

Přesto jsem za ní jel znovu zkontrolovat její stav. Ještě trochu jsem s ní pracoval, abych dal vše rychle do pořádku. Její "přítekně", jak se dalo předpokládat, zmizela. Samozřejmě nebyla unesena mimozemšťany a také se "nepropadla" do paralelního světa, jen musela "okamžitě" odjet domů, aniž by to své "nejlepší přítelkyni" oznámila, pochopitelně...

Jakmile byla Světlana na mé straně, začal "veselý" život také pro ní. Otrava byla první vlaštvou, ale ne poslední. Když si ti, kteří řídili kroky "přítekně", uvědomili, že ani s jedy a podobnými metodami nemají šanci, začali jednat jinak. Začaly jí zasazovat mentální údery a k tomu dost těžké. S její přirozenou citlivostí byly tyto Světlanou zvláště silně prožívány. Údery vykonávaly lidé, které znala a kteří jí hrozili ji zničit, pokud se mnou bude i nadále spolupracovat.

Řekli jí, že ji rozdrťí na prach, že nebude žít její syn, pokud se mne nevzdá a nezradí mne. Že její otec, kterého tak moc miluje, má slabé srdce a to se může "najednou" zastavit. A když slova neměla žádný vliv, byla přijímána jiná opatření. Začaly údery a rány byly velmi silné. Rány byly tak silné, že vykopávaly Světlanu ven z těla. Někdy byla v důsledku těchto útoků v hlubokém kómatu s jen neznatelnými známkami života, někdy byla ve stavu klinické smrti. Pokaždé se mi podařilo dostat ji zpátky do normálu. Ačkoli někdy "uklidňující" šok trval dlouho - hodinu a někdy i dvě!

Po každém úderu jsem nejen navracel Světlanu k životu, ale také prováděl další změny, aby se předešlo úderům na stejném místě. Ale "přátelé" aplikovali novou ránu na zcela nové místo a to jsem musel po úderu znovu zacelit a vytvořit nové kvality a vlastnosti na ochranu od takových útoků v budoucnu. Když údery místních „hochů“ nedosahovaly požadovaných výsledků, tito si asi stěžovali svým vůdcům a ti začali napadat Světlanu sami, a tyto útoky byly vážnější ...

Už jsem se dvakrát pokusil založit rodinu a v té době jsem si nemyslel, že to pro mne bude možné. „Normální“ žena by v principu nemohla rozumět mým cílům a hodnotám, a ženy v takových věcech „pokročilé“ se téměř vždy ukázaly jako sebestředné egoistky, které si užívaly svého „sebeklamu velikostí“, čehož jsem byl osobně několikrát svědkem. Navíc mě vztah „jen pro vztah“ nijak nezajímal. Láska pro mě znamenala vždy a v první řadě spojení spřízněných duší a proto jsem si myslel, že budu do konce života sám. Když jsem potkal tuto krásnou a chytrou ženu, Světlanu, radoval jsem se, protože to byla osoba, která doopravdy rozuměla tomu, co jsem říkal, co jsem dělal a co bylo smyslem mého života. Jsem schopen vždy poznat, zda osoba skutečně rozumí, nebo jen dělá, že rozumí.

Přirozeně jsem začal mít pro Světlanu slabost a obával se, že pokud bych začal mluvit o něčem více, než přátelství, mohl bych vše pokazit. Velmi jsem chtěl naše souznění duší zachovat a nepokazit ho „řečením něčeho hloupého“: navíc, mé dosavadní zkušenosti mě od romantické cesty odrazovaly. Ale na vlastní oči jsem viděl, jak Světlana bojovala za to, k čemu směřovala celý svůj život a pochopil jsem, že je pro mě přesně ta pravá, mé *alter ego*. Ale i když jsem to pochopil, nijak jsem nespěchal říct jí to, protože jsem si myslel, že by si to mohla špatně vyložit a pokazil bych toto krásné souznění duší. Když byla Světlana otrávena, uvědomil jsem si, že se ve smrtelném nebezpečí nacházela kvůli mně, a dokud by byla se mnou, nepřestalo by. Proto jsem jí musel vše vysvětlit, aby si mohla vybrat: buď to se mě vzdát a vrátit se ke svému předchozímu životu, nebo si navždy vyjasnit vztah ke mně, protože bych jí byl schopen pomáhat (v případě dalších útoků) jen tehdy, pokud by byla neustále se mnou. Tedy, život sám mě popostrčil k rozhodnutí – bez ohledu na to, jak moc jsem se obával jejího odmítnutí. Rozhodl jsem se, že bylo důležitější to dále neodkládat.

Jednoho večera jsem Světlaně zavolal a zeptal se, zda má čas, dostal kladnou odpověď a přijel za ní do hotelu Kiev. Koupil jsem krásnou kytici růží (alespoň jsem si myslel, že byla) a po vstupu do jejího pokoje jsem se o ni s touto kyticí ucházel, nabízejíc jí svou ruku a srdce. Měl jsem trochu obavy, ale když jsem uslyšel její „ano“, byla má radost nevýslovná. Když jsem se vrátil domů, má duše se radovala a poprvé ve svém životě jsem se cítil šťastný. Vždy jsem měl rád jednu árii z operety Emmericha Kalmána „Cirkusová Princezna“. Často jsem si ji tiše zpíval, protože se mnou rezonovala. Překrásná slova árie byla blízká mému srdci:

*«...цветы роняют лепестки на песок,
никто не знает, как мой путь одинок,
но где же сердце, что полюбит меня,
всегда быть в маске судьба моя...»*

*[...tsvety ronyayut lepestki na pesok, nikto ne
znaet, kak moĭ put' odinok, no gde zhe serdtse,
chto polyubit menya, vsegda byt' v maske sud'ba moya...]*

*The flowers shed their petals on the sand.
No one knows how lonely my way is.
But where is the heart which will love me?
My fate is always to wear the mask.*

(nenalezl jsem české libreto, pozn. překl.)

Ačkoliv jsem vždy jednal bez masky, podstata byla stejná. Myslel jsem si, že cesta, kterou jsem si zvolil, mě odsoudila do absolutního osamění, protože bylo obtížné představit si ženu, která by byla připravena jít společně se mnou, proti proudu, v ohrožení vlastního života a odsouzena k neustálému boji, bez něhož má cesta nebyla možná. Taková žena se však objevila a nyní byla po mém boku. Ale ta nejneuvěřitelnější věc vyšla najevo později, kdy jsme spolu začali pracovat a události minulosti se před námi začaly jedna po druhé otevírat, odhalujíc pravdu o minulosti...

Brzy po mé nabídce jsem našel v jednom moskevském okrsku byt a přestěhovali jsme se do standartního jednopokojového bytu v panelovém domě. Byl to malý byt, podobně jako všechny jednopokojové byty, ale to nám nevadilo. Po této události aktivity našich vzdálených „přátel“ rostly. Rozsah zákeřných metod, který na nás zkoušeli, byl neuvěřitelný. Dokonalost jejich mučících technik by rozdmýchala závist největších sadistů a monster krutosti.

Důmyslnost Temných Sil při vymyšlení špinavých triků mě vždy překvapovala. Kdyby jen tato důmyslnost byla namířena na něco kreativního a dobrého, namísto destruktivního. Ale tyto monstra tvořivost nezajímala. Tato nebezpečná situace měla jen jednu světlou stránku. Na každý nový úder se museli vytasit s dalším „trumfem“ ze svého „arzenálu“ a když jsem jejich dalšímu špinavému tahu učinil přítrž, zůstávalo v jejich rukou méně a méně

mně neznámých „trumfů“. Mimoto mi nechtěně každým dalším „trumfem“ dali novou informaci, o které jsem mohl přemýšlet. Abych mohl každý nový pokus zmařit, musel jsem vytvořit nové vlastnosti a schopnosti, vytvářejíc pro sebe a Světlanu nová těla.

Po každém boji nastalo krátké období relativního klidu, kdy jsem, maje k dispozici další porci „duchovní potraviny“, vytvářel kompletně nové struktury, těla a kvality, o nichž jsem předtím neměl ani potuchy. Také jsem za účelem neutralizace úderů musel nejprve studovat jejich podstatu a teprve poté jsem mohl vytvořit potřebné vlastnosti a kvality, struktury a těla, která zajistila ochranu nejen proti jednomu konkrétnímu úderu, ale také proti celému spektru akcí, které byly založeny na stejném principu nebo jeho jakékoliv kombinaci, na kterou jsem byl schopen pomyslet. Vcelku rychle se mi podařilo uklidnit ty nejaktivnější „přátele“ v nejbližším vesmírném okolí. Zároveň jsem se neomezoval na vytváření ochrany proti úderům: trestal jsem také celé hierarchické struktury, které za nimi stály, protože velmi často byly útoky vykonávány jen pěšáky – katy, kteří byli bez výčitek obětováni, když bylo třeba. Mysleli si, že v případě prohry jen ztratí své vojáky a to bude vše, ale já měl jiné plány. Pěšáci nenesli plnou zodpovědnost, přesněji řečeno, ne tak velkou jako ti, kdo jim dali rozkazy. Když jsem neutralizovat dalšího útočníka nebo útočnický, umístil jsem je obvykle do „svěrací kazajky“ a začal je vyslýchat na téma kdo byli, proč zaútočili a kdo je poslal.

Šel jsem vzhůru skrze celou hierarchii, dokud jsem nenašel hierarchu, který byl tím hlavním za útoky. Obvykle jsem proti tomuto druhu akcí rázně protestoval a vyzval ho na souboj. Boje s hlavními hierarchy byly plné překvapení, jaké si někdy bylo nemožné i jen představit. Zaprvé, vždy měli v zásobě nějaké triky, které si nechávali pro případ nouze. Začali bitvu zkoumáním toho, co jsem měl, ale byl jsem také mazaný a neukazoval se úplně, jen částečně, abych měl na konci bitvy největší zdroj výhod překvapení, jak bylo jen možné.

Jinými slovy, každá strana se během bitvy pokoušela zjistit vše o rezervách protivníka, zatímco se pokoušela maximálně skrýt svá tajemství. Když v mém systému našli chluchá místa a nedostatky, udeřili s pomocí pečlivě uchovaných rezerv přesně tam, což znamená, že zaútočili s pomocí kvality, kterou jsem v tom momentě postrádal. Byla to má „Achillova pata“ a zároveň má výhoda! Jak jsem již napsal dříve, když jsem byl zasažen něčím, co jsem neměl, dostal jsem v tu chvíli možnost přímého kontaktu s novými kvalitami a vlastnostmi, novými hmotami, které mi byly neznámé. Přímý kontakt mi dovolil vše proskenovat a vytvořit podobné věci pro sebe.

V tomto případě jsem během bitvy mohl vytvářet nová těla ducha, nové struktury mozku a mohl jsem vytvářet další zajímavé „věcičky“. Velmi často se nová informace, nové kvality a schopnosti získané během boje ukázaly být klíčem, chybějícím kouskem mozaiky, bez kterého by bylo nemožné vytvořit něco zásadně nového, a nejen pro mne. Nové kvality a vlastnosti, které jsem během těchto bojů získával, mi téměř vždy umožnily posunout se na mé evoluční cestě o krok vpřed. Během těchto bojů byla Světlanina pomoc, její úžasné vnímání a telepatické schopnosti, neocenitelná, a dovolila mi soustředit se jen na řešení problémů, zatímco Světlanu dodávala potřebné informace. Tímto šlo všechno mnohem rychleji a efektivněji, s minimálním poškozením a ztrátami.

Podařilo se mi vytvořit velmi efektivní taktiky a strategie. Za tímto účelem jsem nicméně musel údery přijímat, nikoliv se před nimi schovávat. To nebylo příjemné, ale vždy velmi účinné. Strach jsem necítil, ne protože by mi bylo všechno jedno, ale protože jsem chápal, že stačilo jen dovolit strachu vstoupit do mé duše ... a byl bych ztracen.

Pouze záměrné potlačení strachu mi umožnilo pracovat rychle a efektivně, dělat správná rozhodnutí, atd., navzdory bolesti a částečné eliminaci toho, co donedávna bylo mou součástí. Můžu vás ujistit, že mi to nepůsobilo žádné potěšení, ale věděl jsem, že pouze tento postup umožní najít řešení problému dříve, než budu kompletně eliminován. A když jsem řešení našel, okamžitě jsem ho začal realizovat a zvítězil.

Někdy jsem se obnovil a zásadně zrekonstruoval během bitvy; někdy to udělal až po ní. Tak či onak, postupoval jsem kupředu, pokaždé řešíc složitější a složitější problémy, a aby se mi to podařilo, musel jsem často změnit své chápání toho, co se vlastně děje, protože beze změny, používajíc jen dosavadní koncepty, by nebylo možné vyřešit každý další problém, který se přede mnou objevil.

Strnulost myšlení znamená smrt pohybu vpřed. To jsem chápal hned od začátku. Proto jsem se pokoušel nacházet k řešení problémů vždy nové přístupy. Někdy se to stalo najednou, někdy jsem potřeboval čas, abych nasbíral všechny potřebné „kousky“ mozaiky, která byla pro nový skok v řešení problémů potřebná.

Měl jsem vždy otevřenou mysl pro nové věci, nikdy jsem neřekl: „To se nemůže stát, protože je to nemožné.“ Pokud jsem našel něco nového, začal jsem se vždy ptát sám sebe, bez ohledu na to, jak neuvěřitelné to bylo – na co jsem to narazil, a zda budu schopen pochopit podstatu této hádanky – a téměř vždy se mi podařilo zdánlivě neřešitelné problémy vyřešit. Někdy přišlo řešení hned, někdy byl problém zanořen hluboko v mém podvědomí a „žhnul“ tam jako nehasnoucí uhlík, dokud jsem nenašel potřebné „kousky“ a pak v mé mysli jako supernova problesklo řešení.

Vždy to takto fungovalo, dokonce i mnohem dříve, když jsem vynalézal různá zařízení. Hodil jsem úkol do svého podvědomí a ten tam "uzrával", dokud nebylo řešení "uvařeno". Když to nastalo, uviděl jsem ve své hlavě řešení jako skutečné zařízení, sedl si a narýsoval hotovou verzi, se všemi potřebnými detaily, najednou, bez jakýchkoliv postupných variant. A tato metoda řešení vitálních úkolů se při mé práci v Kosmu velmi hodila. Tak či onak, vše, co jsem v životě před dnem „D“ udělal, se ukázalo v mých hvězdných válkách velmi užitečné a nejen tam.

Také vyšlo najevo, že většina černých hierarchů, se kterými jsem musel bojovat byli ve skutečnosti chycení světlí hierarchové, které primitivnější černí hierarchové přinutili vykonávat jejich vůli. Evoluční strop je pro černé hierarchy velmi nízký (v porovnání se světlými), ale tito to kompenzují rozvojem flexibility a dynamiky. Než se rozhodnou světlého hierarchu lapit, posílají obvykle své podřízené, které daného hierarchu napadnou a ve většině případů jsou jím zneškodněni. Ale ti, kteří posílají své služebníky na smrt, jsou k tomuto naprosto lhostejní. Bez jakéhokoliv zásahu pozorují události, klidně studujíc světlého hierarchu, kterého si vyvolili za svou další oběť.

Cílem tohoto pozorování je nalézt slabá místa v obraně, a pokud mají štěstí – pak evoluční nedostatky, které existují vždy a na každé úrovni vývoje. Je pravdou, že nedostatky jsou na každé evoluční úrovni jiné, ale vždy existují, protože vždy existuje něco, co je pro danou bytost neznámé.

Když se jim nakonec podaří najít mezeru ve strukturách světlého hierarchu, černí hierarchové nikdy nespěchají s útokem. Pokud postrádají kvality nutné pro útok, jdou nejprve hledat ty, kdož tyto kvality vlastní, útočí na ty, nad kterými mohou vyhrát, absorbují je a takto získávají nové kvality, nutné na plánovaný útok, a teprve po vši této přípravě zaútočí na oběť, kterou si vybrali.

V takovém případě se světlý hierarcha ocitá v pozici, kdy nemá čím zablokovat přicházející úder či údery, a on (nebo ona) upadá do zajetí. Z tohoto druhu situací existuje jen jedno východisko – velmi rychle útočnicka proskenovat a během boje vytvořit nové kvality a vlastnosti, nová těla a struktury. Je to jediná cesta, protože je nemožné chránit se před tím, o čem nevíte, že to existuje.

Této metody se naneštěstí drželo jen málo světlých hierarchů. Je pro mě těžké soudit, proč to tak bylo. Neměl jsem za cíl přemýšlet nad důvody, protože jsem namísto studia historie problému musel bojovat. Tak či onak, Temné Síly se vždy chovali jako parazité jak na planetární úrovni, tak ve Velkém Kosmu, který se pokusili proměnit na své panství. Neschopny se vyvíjet, Temné Síly vždy parazitovaly na těch, kdo toho byli schopni, používajíc proti nim jejich evoluční chyby a přehlédnutí. Je to smutnou skutečností, bez ohledu na to, s jakým odporem je to vnímáno.

31. Bílé bratrstvo

Každopádně zatím jsem měl štěstí a dařilo se mi bez větších následků blokovat každého následujícího útočnicka. Po nasazení "svěrací kazajky" jsem už znal z osobní zkušenosti, že slovu černého hierarchy nelze důvěřovat. Tento zážitek jsem měl na samém počátku své kosmické odyssey v roce 1987 při střetech s Yeorim, o čemž jsem psal dříve. Ve stejné době jsem vyvinul metodu pro radikální řešení problému.

.....

Návrat k bodu evoluční změny (defektu) a poskytnutí další šance rozvoje Světlou cestou, z mého pohledu, umožňuje zastavit parazitární hierarchie a civilizace a zároveň uchovat pro Vesmír jedinečnost každé civilizace, každé formy života! Nuž, není to skvělé! Možná se mi náhodou podařilo najít způsob, dokonce kardinální způsob, úplné neutralizace parazitických systémů bez nutnosti zničit jedinečnost jakékoliv formy života či bytosti.

Takže, uplatniv svůj způsob dosáhl jsem naprosto neočekávaného výsledku. Když jsem začal tento proces poté, co jsem neutralizovat svého prvního vážného soupeře, který byl světlým hierarchou v zajetí Temných Sil, byl to absolutní zázrak. Proces ... trval jen do okamžiku, kdy toto stvoření bylo zajato vesmírnými parazity, a toto stvoření ... se pak stalo takovým, jakým bylo před lapením!

Jinými slovy, Světlá bytost byla zcela osvobozená od kontroly Temných Sil, a znovu se stávala takovou, jakou byla ve svém jádru vždy. Je těžké si představit tu radost, kterou jsem cítil, když se to stalo poprvé, ale ne naposledy. Každé takové osvobození dalšího vězně od kosmických parazitů pro mne byly šťastnou událostí.

Po osvobození ze zajetí Temných Sil téměř všichni vyjádřili přání bojovat s těmito ohavnostmi.. Oni, jako nikdo jiný, věděli, co znamená Černá strana. Ne nadarmo se říká, že jeden „zbitý“ má sil za dva „nezbité“. Taktéž v případě těchto osvobozených z parazitických systémů, jejich osobní zkušenost a zcela legitimní vztek a touha ukončit všechny parazitické systémy z nich činily nejlepší bojovníky.

Pro lepší pochopení cynismu a podlosti parazitů bych chtěl uvést několik jejich metod

pro zajímání světlých hierarchů. Pro kosmické parazity bylo nutné po chycení světlého hierarchy zachovat všechny jeho jedinečné kvality a vlastnosti. Proto při uvěznění dělali všechno, aby kvality byly udrženy a přitom je vůbec nezajímalo, co lapený hierarcha pociťuje.

Nejvíce "šťastní", v plném smyslu slova, byly ti, kteří si po zajetí nepamatovali nic z toho, co on (ona), dělal(a) poté, co byl(a) zajat(a). Tito šťastní jakoby upadli v letargický spánek po záchvatu a po jejich osvobození si nepamatovali nic z toho, co dělali při výpadku paměti. Toto je "šťěstí", protože všichni takové "šťěstí" neměli a zde je důvod.

V některých případech parazité nebyli schopni využívat vlastností a evolučních kvalit při vypnutém vědomí chyceného světlého hierarchy. Proto v těchto případech nevypínali vlastní vědomí zajatého hierarchy, ale pouze řídili jeho akce. Je těžké si představit trápení takové bytosti, která viděla, jak vlastní rukou ničí vše, co bylo smyslem jejího života, všechno, co vytvořila sama a její přátelé atd.

Po osvobození od kontroly parazitických sil na tom takové bytosti byly nejhůře, ale po překonání duševní deprese se stávali v soubojích s parazity nejaktivnějšími bojovníky. Oni věděli jako nikdo jiný, co jsou kosmičtí parazité zač. Po osvobození dalšího chyceného byl z kontroly parazitů propuštěn nejen hlavní hierarcha, ale došlo i k transformaci celého systému, v čele kterého daný hierarcha stál. Osvobození hierarchové se zapojili do boje a stávali našimi spolubojovníky.

.....
.....

Avšak to neznamená, že je dovoleno útočit na jakékoliv civilizace nebo hierarchie civilizací, jen proto, že se jejich názory neshodují s našimi, bez ohledu na to, jaké nádherné by byly. To je rozdíl mezi Světlou a Temnou cestou, nemůže se nikomu nic vnucovat, ani dobré.

To je podobné jako ve vtipu o pánu a paní - může džentlmen nutit dámu vystoupit o zastávku dřív, když ona vystupuje na další, jen proto, že on vystupuje na této zastávce a chce prokázat dámě "laskavost" při vystoupení z dopravního prostředku!? Tak i tady se nemůže nikomu nic vnucovat, bez ohledu na to, jak moc dobré ono vnučované je. A i vměšování do vnitřních záležitostí jiných civilizací a jejich Uníí je nepřípustné, pokud tato civilizace nebo svazek civilizací nepředstavují hrozbu pro jiné civilizace nebo sdružení, prostřednictvím své činnosti nebo přímé agrese.

...